

Lavric Sabin, născut la 10-06-1983, în Făgăraș, Romania

Aveam 7 ani când părinții mei m-au abandonat împreună cu sora mea mai mică. De atunci viața mea a devenit un coșmar zilnic în care timp de 15 zile am stat singuri în casă. Vecinii au observat că părinții au plecat și nu s-au mai întors. În timpul acela ei s-au îngrijit de noi, dându-ne mâncare. Apoi au sunat la o salvare să vină după noi să ne ducă la un centru de copii mici. Acolo eu am mai stat o lună de zile după care am fost transferat în Brașov la centru de minori, astfel am fost despărțit de sora mea mai mică pe care nu am mai văzut-o de atunci (20 ani). În centru de minori din Brașov am fost reținut încă 8 luni, după care am fost transferat în casa de copii din Victoria. Acolo la acea casă de copii pentru mine a fost un chin, noi copiii eram bătuți și batjocoriți. Am rezistat până la vârsta de 12 ani, după care am hotărât să fug și am ajuns în București. Timp de un an am locuit pe stradă, nu mi-a fost de loc ușor, deoarece trăiam cu un grup de auroiaci.

Zilnic ne câștigam existența din cerșit și muncă ocazională. În Gara de Nord din București se afla un caritas (o fundație pentru oamenii străzii) unde noi făceam baie, ne schimbam de haine și mâncam mâncare caldă. Un om pe nume Cristi care era psiholog m-a tras deoparte, după care mi s-a propus să mi se facă niște teste de psihologie, iar eu am acceptat. El văzând că totul a ieșit bine, m-a sfătuit să mă duc într-o casă de copii. Mi-a arătat niște poze cu acea casă de copii dintr-un sat de lângă Ploiești. A doua zi am și plecat cu el, eram bucuros deoarece scăpasem de chinul de pe stradă. Am ajuns cu bine acolo și mi-a prezentat tot ce cuprindea casa de copii: sala de sport, atelierul de lăcătușerie, tâmplărie, brutărie, automecanică și bucătar. Timp de 5 ani acolo am urmat o școală până în clasa VIII – a și un an de zugrav-vopsitor. Dumnezeu nu avea niciun rol în viața mea pentru că nu mă interesa de El. La 17 ani am fugit și de acolo, deoarece m-a supărat faptul că nu am fost ascultat la o materie. Când am ajuns acasă, un educator de acolo m-a întrebat: ce s-a întâmplat cu acea materie? Eu am refuzat să vorbesc pentru că mi-era frică. A doua zi trebuia să mă duc la școală, dar eu în loc de caiete în rucsac mi-am băgat haine și am fugit. Am luat dela început viața de pe stradă ajungând în Brașov. Acolo m-am implicat în tot feluri de lucruri murdare, până ce am ajuns pe mâna poliției. Abia atunci mi-am dat seama

ce am făcut și am crezut că nu mai scap din mâna politiei. În momentul acela m-am rugat pentru prima oară la Dumnezeu. El mi-a ascultat rugăciunea mea, apoi mi-a dat drumul fără să-mi dau seama cum a lucrat Dumnezeu pentru mine în ziua aceea. Am plecat într-un cartier mai liniștit, acolo l-am întâlnit pe Leo, un băiat care îmi era cunoscut. El mi-a povestit despre orașul Timișoara unde Dumnezeu i-a vorbit și i-a schimbat viața. M-a impresionat foarte mult felul cum a lucrat Dumnezeu în viața lui, încât am decis să plec în Timișoara. Aici, eram singur, nu aveam pe nimeni, niciun prieten. Această treabă m-a influențat la alcool și țigară (mă făcuse dependent de ele). După două luni, a apărut Leo în Timișoara, care m-a provocat să fac cunoștință cu Dumnezeu personal. Eu, fiind încăpățânat, am refuzat din nou dragostea lui Dumnezeu pentru mine.

Într-o zi Leo mi-a făcut cunoștință cu un frate de la Biserică, pe nume Doru Herdean. După câteva zile un om m-a luat la muncă într-un sat la 40 km de Timișoara. Acolo m-a pus să tai lemne, dar eu fiind obosit, am dat cu toporul peste degete.... tăind chiar două degete de la mâna stângă. Mergând pe drum cu sangele curgând El nu mi-a oferit nici un prim ajutor, astfel am fost nevoit să vin înapoi 40 km pe jos. Am vrut să caut pe Leo pentru a merge la spital dar singurul loc unde mi-am amintit era la acest om Doru Herdean de la Biserica Maranata. Era seara pe la ora 18:30 când am sunat la usa lui Doru și la-m rugat să sune pe prietenul meu Leo dar el ma rugat sa intru in casa. El ma luat în casă și ma pus la masă, sa mănânc și în timpul acela Ronela (soția lui) a venit la mine, ma splălat pe degete și ma pansat. În seara aceea Doru și Ronela a avut părtășie cu alti tineri creștin la ei acasă și am rămas și eu. Doru si Ronela ma găzduit la ei in timp de 2-3 săptămâni. După cateva zile Leo ia spus lui Doru că vreau să-l primesc pe Isus in inima mea dar eu nu știam despre ce e vorba sau scopul acestui mesaj. Eu m-am vindecat in timp ce am stat la Doru și Ronela, apoi am locuit impreuna cu Leo in gazdă in Moșnita timp de o luna de zile. Leo sa mutat in Timișoara și eu am mers din nou pe stradă. Acolo, m- am apucat de baut și fumat, imi peirdusem controlul cu totul, eram dezamăgit de mine, eram impietrit, nu mai știam unde sa ma duc, nu aveam nici o directie in viata, bautura puse-se stapanire pe mine. Din cand in cand ma duceam sa-l vad pe Leo pentru ca sa I cer bani sa ma duc in Brașov dar Dumnezeu mi-a stricat toate planurile. Intro zi Leo m-ia spus ca o doctorita ma cauta și vrea sa ma ajute mult. Intre timp Ronela a vrut sa sune pe Leo dar telefonul era la mine si am vorbit cu

ea. Ronela ma invitat la masa impreuna cu Leo duminica iar atunci in ziua respectiva mi-am dat seama ca Dumnezeu are un plan pentru mine. Aşa a şi fost, din ziua aceea am mers la biserica Deo Gloria impreuna cu Leo, Doru, si Ronela. Acolo am fost foarte cercetat de Domnul adanc in sufletul meu şi nu am mai putut refuza dragostea lui Dumnezeu pentru mine. Peste doua zile i-am spus lui Doru ca la-m acceptat pe Isus in inima mea si ca vreau sa ma botez cat mai curand. Am facut o intalnire cu fratele Relu Bahnearu, pastorul dela Deo Gloria şi i-am spus de decizia mea, a fost foarte bucuros.

Pe data de 9 Mai, 2010 am fost botezat la biserica Deo Gloria din Timi şoara şi de atunci sunt cu sufletul împăcat că Dumnezeu m-a scris în Cartea Vieţii şi m-a scos din iad pe veci. Acum simt cum Domnul Isus lucrează în viaţa mea în fiecare zi. Până acum, ştiam că nu am părinţi, dar acum Domnul Isus este Mama şi Tatăl meu. Îmi găsesc plăcerea în a citi Cuvântul Lui Dumnezeu şi în a face voia Lui pentru viaţa mea. Am învăţat să comunic cu Dumnezeu prin rugăciune la orice oră din zi. Pot vorbi cu El chiar când sunt pe stradă sau între oameni, în tramvai sau autobuz, simt cum Dumnezeu îmi arată planul Lui pentru viaţa mea. Datorita Lui, am învăţat să fiu bun cu alţii, să dăruiesc, să vorbesc cu alţii despre Domnul meu şi cum a lucrat El în viaţa mea. Doresc tuturor celor ce simt chemarea Domnului să nu amâne această chemare şi să-L primească în inima lor şi vor câştigă viaţa veşnică. Amin!!!